

Era cam pe vremea cruciadelor, când un rege, din nu mai știu ce ținut, se hotărâse să pornească război împotriva necredincioșilor din Palestina.

Înainte de a pleca într-o călătorie atât de lungă și de primejdioasă, regele ținu să-și pună orânduială în treburile regatului său, încredințând tot ce era mai greu la conducerea statului unui ministru tot atât de cinstit, pe cât era de priceput. Plecă apoi liniștit. Singurul lucru care îi da mai mult de gândit era grija de a-și pune la adăpost familia. Nu era multă vreme de când soția lui, regina, murise fără să-i lase un fiu. Avea în schimb trei fete numai bune de măritat. Cronica mea nu cunoaște adevăratul lor nume. Știu numai că, în acele timpuri, oamenii, în simplitatea lor, dădeau anumite porecle, după calitățile sau defectele ce le avea, fiecărui om în parte.

Și acestor fete de împărat li se dăduseră porecle. Celei mai mari dintre fete îi spuneau „Molicica”, celei de a doua, „Gureșa”, iar celei de a treia, „Finuța”. Și toate aceste nume se potriveau de minune cu firile lor. Căci nu veți fi întâlnit, desigur, vreodată o ființă mai molatică decât această „Molicică”. Ar fi putut chiar să i se spună „Leneșica”, fiindcă nu se scula niciodată mai devreme de ora prânzului. Când trebuia să meargă la biserică, abia o târau din pat, cu părul încâlcit, cu rochia încheiată alandala, cu un papuc de un fel și altul de alt fel în picioare, pe care cu greu îi schimba slujitoarea în timpul zilei, cu o pereche bună de pantofi. Lucrul acesta i se părea neînchipuit de greu. După cină, o vedea așezându-se în fața oglinzii, unde sta până la miezul nopții. După aceea, își trecea timpul mâncând sau dansând, până ce se crăpa de ziuă. Nu era chip s-o faci să se culce înainte de ivirea zorilor. Pentru slugile care o serveau, dezbrăcarea ei era o muncă tot atât de grea pe cât era și îmbrăcarea.

În ce o privește pe „Gureșa”, ea ducea cu totul alt fel de viață. Era o fată foarte vioaie, care nu se ocupa prea mult de persoana ei, în schimb îi plăcea atât de mult să vorbească, încât nu-i mai tăcea gura de când se scula, dimineața, și până se culca, seara. Cunoștea poveștile tuturor căsniciilor bune și pe cele rele. Știa ce le place și ce nu le place tuturor oamenilor, dar nu se mulțumea numai cu acei de la curte; se interesa și de cei din afară și își băga nasul în toate. Ținea să știe ce pudră folosește doamna cutare pentru a se face mai frumoasă, cât îi plătește valetului sau fetei din casă contele sau marchizul cutare.

Pentru a afla toate acestea, o descosea pe doica ei, pe croitoreasă, ascultând cu mai multă atenție decât ar fi ascultat tatăl ei spusele unui ambasador. Pentru a-i năuci pe toți, povestea toate prăpăstiile tuturor celor care voiau s-o asculte,

începând cu tatăl ei și sfârșind cu ultimul rânduș. Pentru ea n-avea nicio însemnătate cu cine vorbea. Principalul era să vorbească și să asculte toate nimicurile. Mâncărimea ei de limbă mai avea și o altă înfățișare. Cu tot rangul ei înalt, purtarea Gureșei îi încuraja pe toți neobrăzații de la curte să-i toace vrute și nevrute.

Ea îi asculta fără să-i înfrunte pentru obrăznicile lor, numai pentru plăcerea de a le răspunde. Căci, indiferent despre ce se vorbea, ea trebuia să vorbească sau să se asculte vorbind de dimineața până seara. Ca și Molicica, Gureșa nu-și dădea nicio osteneală să gândească sau să citească ceva, iar în ce privește gospodăria, niciuna din ele nu știa nimic să facă.

Într-un cuvânt, cele două surori nu-și puneau deloc la încercare nici mintea, nici puterile, pentru a face ceva folositor. Trăiau într-o nemaipomenită trândăvie.

Sora lor mai mică se deosebea în totul de celelalte două surori ale ei. Era de o vioiciune și o înțelepciune de care știa să facă uz în toate împrejurările. Dansa admirabil, cânta la diferite instrumente, se pricepea de minune în gospodărie și făcea toate treburile care țin de îndeletnicirile femeilor. Conducea gospodăria în așa fel încât să nu lipsească niciun ac din casă, căci rapacitatea oamenilor de curte, cunoscută din toate vremurile, exista pe vremea aceea în măsură și mai mare.

Însușirile ei nu se mărgineau numai la atâta: fata avea o judecată limpede și o prezență de spirit excepțională, care o făcea să găsească mijlocul de a ieși din situațiile cele mai încurcate.

Astfel, tânăra prințesă descoperise, cu darul ei de pătrundere, o cursă primejdioasă pe care i-o întinsese un amabasador de rea-credință tatălui ei, printr-un tratat pe care regele era gata să-l semneze. Pentru a pedepsi perfidia ambasadorului, stăpânul său, regele, schimbă articolul din tratat cu unul inspirat de fiica lui și înfățișat în așa fel, încât trădătorul să fie la rândul său trădat. Tânăra prințesă mai descoperi înșelăciunea unuia din miniștrii tatălui său care voia să-i joace un renghi și care căzu în cursa pe care i-o întinsese tatălui ei.

Tânăra fată dădea dovadă de înțelepciune, finețe și simț al pătrunderii, așa încât poporul o porecli „Finuța”.

Regele o iubea foarte mult, și, dacă ar fi fost vorba numai de ea, ar fi plecat la luptă fără grijă, dar se temea de purtarea celorlalte surori ale ei și se gândi că era bine să ia anumite măsuri, care să le apere în lipsa lui.

Nu mă îndoiesc că veți fi auzit de sute de ori vorbindu-se de puterea miraculoasă a zânelor.

Regele despre care vă vorbesc era bun prieten cu una din aceste pricepute zâne, la care se duse să se sfătuiască. Îi vorbi de gândurile ce-l frământau în legătură cu fiicele lui.

– N-aș putea spune că surorile mai mari au făcut ceva ce ar fi împotriva bunecuviințe, dar sunt atât de lipsite de înțelepciune și atât de imprudente, încât mă tem ca, în dorința lor de a petrece, să nu facă cine știe ce lucruri ireparabile. N-am nimic de spus despre rezerva și bunul-simț al Finuței, totuși nu pot să fac vreo deosebire între ele și trebuie să iau aceleași măsuri pentru ea, ca și pentru celelalte surori. De aceea, te rog, preaînțeleaptă zână, să-mi faci trei furci de sticlă, întocmite în așa fel încât, în clipa când vreuna din prințese va face vreo faptă nedemnă, furca să se spargă în bucăți.

Această zână era una din cele mai îndemânatică din câte s-au văzut și îi dădu regelui trei furci vrăjite, lucrate cu atâta pricepere, încât să-și îndeplinească întocmai misiunea. Regele nu se mulțumi numai cu această măsură și își duse fiicele într-unul din cele mai înalte turnuri din apropierea fortului, le spuse că vor locui acolo în tot timpul lipsei lui și nu le e îngăduit să primească pe nimeni, suprimând orice serviciu făcut de slujitori sau slujitoare. Apoi le dăruie cele trei furci, lămurindu-le asupra puterii lor, le sărută cu dragoste părintească, încuie toate porțile luând cheile cu el și plecă.

Să nu credeți cumva că bieteles prințese erau uitate acolo sau lăsate să moară de foame! Dimpotrivă. La una din ferestre li se pusese un scripete de care zilnic era legat un paneraș cu ajutorul căruia merindele ajungeau la ele. Așa pleca gol mereu și se întorcea sus cu toate bunătățile.

Totul ar fi mers cum ar fi mers, dacă Gureșa și Leneșica n-ar fi fost atât de deznădăjduite. Bineînțeles că nu le plăcea felul de viață singuratică pe care o duceau și se plictiseau nespun de mult, dar n-aveau încotro, trebuiau să aibă răbdare, căci se temeau că la cea mai mică abatere li se poate sparge furca.

Numai Finuța nu se plictisea. Fusul, acul și instrumentele ei muzicale îi prilejuiau plăceri deosebite. În afară de aceasta, din ordinul ministrului care conducea treburile statului în lipsa regelui, li se puneau zilnic scrisori în panerașe din care aflau tot ce se petrecea înlăuntrul și în afara țării. Aceasta fusese dorința regelui, și ministrul, care ținea să le fie pe plac și prințeselor, executa cu punctualitate ordinul. Finuța le citea și astfel își mai umplea o parte din timp.

Surorile ei nu împărtășeau aceste plăceri, pretextând că erau prea mâhnite pentru a se putea bucura de asemenea nimicuri. Lor le-ar fi făcut mai multă plăcere să joace cărți pentru a se destinde și a se mângâia de lipsa tatălui de acasă.